

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ **Αν.Ι.Καραμήτσος**

Τώρα μαζί

Δεν είναι ώρα να συζητήσουμε πώς το βροντερό «ΟΧΙ» στο οποίο οδήγησε η κυβέρνηση εσκεμμένα και παραπλανητικά έναν καταταλαιπωρημένο λαό από δύο μνημόνια μετατρέπεται τώρα σε ένα τεράστιο «ΝΑΙ σε όλα» με πρωτόγνωρες διαδικασίες, πολιτικές και κοινοβουλευτικές, οι οποίες δεν συναντώνται σε δυτικές δημοκρατίες.

Αυτά ας τα σκεφτούν όλοι και πρώτα απ' όλα ο Τσίπρας από Δευτέρα. Ας αναλογιστεί γιατί έφερε όλη αυτή τη δραματική αναστάτωση στη ζωή των Ελλήνων πολιτών και της οικονομίας γενικότερα με την επιβολή του περιορισμού των κεφαλαίων που θα κάνουν να βγουν από την καθημερινότητά μας πολλούς μήνες και θα μας κοστίσουν τουλάχιστον

στον τρεις μονάδες εθνικού προϊόντος, δηλαδή περί τα 5,5 δισ. ευρώ.

Σήμερα όσοι θέλουμε να ελπίζουμε ότι θα μείνουμε όρθιοι σε αυτή τη χώρα, ότι θα υπάρξει ελπίδα ανάσας με εύρυθμη λειτουργία σχολείων, νοσοκομείων, σούπερ μάρκετ, με βενζίνη και φάρμακα σε επάρκεια, ευχόμαστε αλλά και απαιτούμε από όλο το πολιτικό φάσμα να ψηφίσει υπέρ της συμφωνίας. Ο,τι και να είναι αυτή, γιατί απλά όλοι οι Έλληνες αυτές τις ημέρες πήραν ένα πολύ μικρό δείγμα του τι θα σήμαινε στη ζωή τους η έλλειψη του ευρώ.

Όσοι νομίζουν ότι θα μπορούσαμε να γυρίσουμε -έτσι εύκολα και απλά-στη δραχμή του όμορφου παρελθόντος των παιδικών μας χρόνων, με το θερινό

σινεμά, την ελληνική ταινία του 1960 και τις ένδοξες ημέρες του Χρηματιστηρίου του 1999, κάνουν ένα φρικτό λάθος. Το νόμισμα που θα τυπώσει η Ελλάδα αν δεν γίνει συμφωνία μπορεί να λέγεται δραχμή ή τοιπροδραχμή ή όπως αλλιώς θέλετε, όμως σε χρονικό διάστημα λίγων εβδομάδων θα ισούται με το 50% του ευρώ. Ο,τι έπαιρνες με 100 ευρώ θα το παίρνεις με 200 αν το βρεις (γιατί είναι τα πάντα σχεδόν εισαγόμενα), ενώ ο μισθός και η σύνταξη, ας πούμε, των 700 ευρώ θα γίνει αυτόματα 350 ευρώ. Και μετά σταδιακά θα έρθει η απόλυτη κατρακύλα με τη νομισματική ισοτιμία δραχμής - ευρώ - δολαρίου κ.λπ., με αποτέλεσμα να γίνουμε Βενεζουέλα.

Λοιπόν, έστω και την ύστατη ώρα, ας προσγειωθούν όλοι στην πραγματικότητα και ας φτιάξουν από αύριο κιόλας μια κυβέρνηση που να μπορεί να εκπληρώσει την εθνική ανάγκη και να αφήσει τα τεράστια ψέματα.

Όχι, κανείς δεν ήταν τελικά «γερμανοσοβιολίας», ούτε ο Παπανδρέου, ούτε ο Σαμαράς, ούτε ο Βενιζέλος και φυσικά δεν θα είναι ούτε ο Τσίπρας ούτε ο Καμμένος. Ούτε όσοι Έλληνες ψήφισαν «Ναι» στο δημοψήφισμα. Τι μερίδιο ευθύνης έχει ο καθένας στη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας είναι άλλο ζήτημα και ας το καταλογίσει ο κόσμος όταν θα ξαναψηφίσει. Άλλο υπογράψουμε ένα μνημόνιο και άλλο πάμε σε εθνική καταστροφή.

Η ΑΥΓΗ **Πάικος Βασίλης**

Με την ηρεμία του αποφασισμένου

Ναι, λοιπόν, ο Αλέξης Τσίπρας με την προκήρυξη του δημοψηφίσματος ανέλαβε πολλά ρίσκα. Ρισκάρισε την εξουσία του, την τύχη της κυβέρνησής του, το μέλλον του κόμματός του. Στην προσπάθειά του να μην υπερβεί αυθαίρετα τα όρια των δεσμεύσεών του απέναντι στον ελληνικό λαό.

Ο ελληνικός λαός απ' τη μεριά του έκανε ρελάιν στον πρωθυπουργό. Με το συντριπτικό Όχι του ανέλαβε ακόμη περισσότερα και μεγαλύτερα ρίσκα. Ρισκάρισε τις σιγουριές του, την ασφάλειά του, τη ηρεμία του, τις αγωνίες του, τους φόβους του, την ποιότητα της ζωής του, το μέλλον του. Ρισκάρισε τα πάντα...

Οι Έλληνες πολίτες, λοιπόν, εκείνοι που συνωστίζονται στις ουρές των τραπεζών και των ΑΤΜ. Εκείνοι που φοβούνται για το μέλλον των παιδιών τους. Εκείνοι που κοιμούνται και ξυπνούν με σφιγμένο το στομάχι από τις αγωνίες για το αύριο. Αυτοί λοιπόν οι πολίτες έδωσαν, σε απρόσμενα εντυπωσιακά ποσοστά, στον Αλέξη Τσίπρα την εντολή να μην υποχωρήσει πέραν κάποιων λογικών ορίων, να μην αποδεχθεί οτιδήποτε του ζητήσουν, να μην αποστεί των βασικών του προγραμματικών δεσμεύσεων, να μην παραβλέψει τις πραγματικές ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας, να μην προσχωρήσει στη λογική του «πάση θυσία».

Γύρισαν την πλάτη οι Έλληνες πολίτες στον συμβιβασμό με τη μιζέρια, γύρισαν την πλάτη στη σιγουριά της υποταγής. Γύρισαν επίσης την πλάτη στον ευρύτατο συνασπισμό της λευκής (ή μίπως μαύρης, κατάμαυρης;) τρομοκρατίας, εγχώριας και εισαγόμενης. Εν πλήρει γνώσει ότι έτσι επιλέγουν τον δύσκολο δρόμο. Το δρόμο που δεν αποκλείεται να οδηγήσει και σε περιπέτειες. Αλλά που εμπεριέχει την ελπίδα.

Μ' αυτή την έννοια, και μ' αυτά τα δεδομένα, τα μη αμφισβητούμενα, παραήταν τολμηρή η επιλογή του ελληνικού λαού της 5ης Ιουλίου. Και μας εξέπληξε όλους, τουλάχιστον ως προς την έκτασή της. Πρόκειται για τη γενναιότητα των μεγάλων ρίσκων, την όντως συγκινητική. Και, ίσως, είναι γι' αυτό που σήμερα, ενώ βρισκόμαστε στην

κόψη του ξυραφιού, βλέπουμε τον λαό από τη μια να αγωνιά για το αύριο, αλλ' από την άλλη να περιμένει με ηρεμία τις εξελίξεις. Με την ηρεμία του αποφασισμένου...

Δίχως να κραδαίνει αλαζονικά το μεγάλο Όχι μετέβη την άλλη μέρα στις Βρυξέλλες ο Αλέξης Τσίπρας. Συμπεριφέρθηκε με την αρμόζουσα, μονάχα σε νικητές, σεμνότητα. Διεκδικώντας σταθερά, ακριβώς όπως και πριν, τα αυτονόπη. Εκείνα που θα μπορούσαν στοιχειωδώς να εξασφαλίσουν την επιβίωση της χώρας του και του λαού του. Δίχως, φυσικά, να επισυμβούν τα επαπειλούμενα. Δίχως να κλείσουν οι πόρτες. Δίχως να εκληφθεί το Όχι ως εντολή αποχώρησης από την Ευρωζώνη. Δίχως, και μόνο εξ αιτίας του Όχι, να τελειώσουν όλα. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός εξάλλου φρόντισε, από το βράδυ κιόλας της Κυριακής, να δώσει την αυθεντική ερμηνεία της ψήφου του ελληνικού λαού. Ερμηνεία που επανέλαβε, με τη δέουσα κατηγορηματικότητα, σε όλες του τις επαφές, επίσημες και ανεπίσημες.

Δεν υπάρχει βεβαίως αμφιβολία ότι τα γεράκια της Ευρώπης επιδεικνύουν τώρα τιμωρητική, εκδικητική συμπεριφορά απέναντι στη λαϊκή έκφραση της 5ης Ιουλίου. Τα γνωστά, από παλιά, γεράκια. Την ίδια πάντως συμπεριφορά που συστηματικά επεδείκνυαν για λογαριασμό της Ελλάδας και πριν από το δημοψήφισμα. Υπάρχει άραγε κανείς που να πιστεύει πως οι απαιτήσεις των δανειστών θα ήταν ηπιότερες, σε περίπτωση επικράτησης του Ναι; Απλώς, σ' αυτή την περίπτωση, ο Έλληνας διαπραγματευτής (ο όποιος...) θα ήταν υποχρεωμένος να υπογράψει οτιδήποτε του ζητήσουν. Ως εκ του χαρακτήρα της ίδιας της λαϊκής εντολής.

Η διαπραγματευση της χώρας μας με τους δανειστές συνεχίζεται. Και, απ' ό,τι λέγεται, σήμερα κορυφώνεται, διανύει ήδη την τελική της φάση. Ουδείς βεβαίως είναι σε θέση να στοιχηματίσει για την έκβασή της. Το θρίλερ διαρκεί έως την τελευταία στιγμή, όπως συμβαίνει σε όλα τα καλά θρίλερ. Ώσπου η οθόνη να γράψει The end. Το στοιχείο είναι αν τελικά θα υπερσχύσουν τα γεράκια. Ή αν θα τα παραμερίσει η λογική...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Bay. Καραγεώργος

Το μήνυμα και οι δρόμοι που χαράζει το «όχι»

Ας είμαστε ειλικρινείς. Κανείς δεν περίμενε το 61,3%, ούτε καν ο πιο αισιόδοξος οπαδός του «όχι» μπορούσε να φανταστεί ότι υπάρχει ξανά ένας πολιτικός που έχει χτίσει μια σχέση εμπιστοσύνης με τόσο διευρυμένο ακροατήριο. Το αποτέλεσμα αποτελεί τεράστια προσωπική επιτυχία του Αλέξη Τσίπρα. Αυτή όμως η σχέση εμπιστοσύνης δεν αφορά όλα τα επίπεδα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης. Μετά τη νίκη του στις εκλογές, με τον σχηματισμό της κυβέρνησης και άλλες του κινήσεις, ο πρωθυπουργός, και σωστά, έκανε ανοίγματα σε κοινωνικά και πολιτικά ακροατήρια πολύ πιο πλατιά από τα παραδοσιακά της Αριστεράς. Φαίνεται, όμως, ότι τα ανοίγματα αυτά δεν απέδωσαν. Αν μελετήσεις κανείς προσεκτικά ποιοι ψήφισαν «όχι», θα διαπιστώσει πως η ψήφος αυτή είχε ξεκάθαρα ταξικό πρόσημο. Σάρωσε στις εργατογενιότητες της Β' Πειραιά και της Β' Αθήνας, καθώς και σε περιοχές που ήταν «κάστρα» της Αριστεράς. Η δι-απίστωση της ταξικότητας του «όχι» και η ανάλυση του μηνύματος που έστειλε με αυτό ο κόσμος έχει μεγάλη σημασία, γιατί μπορεί να υποδείξει στην κυβέρνηση τις επόμενες κινήσεις της. Ας δούμε τι ήθελε να πει ο κόσμος που ψήφισε «όχι». Δεν έδωσε εντολή ούτε για συμφωνία με κάθε τρόπο ούτε για ρήξη* δεν είπε πάση θυσία στο ευρώ, ούτε έξοδο από την ευρωζώνη. Τι είπε; «Πρωθυπουργέ, δεν αντέχουμε άλλο τη λιτότητα και πρέπει τώρα να τελειώσουμε μαζί της, γι' αυτό, βρες μια λύση που να βάζει τέλος στο μαρτύριό μας, να συνάδει με τα δικά μας ταξικά συμφέροντα, μ' όποιον τρόπο είναι δυνατό: με συμφωνία ή ρήξη, μέσα ή έξω απ' το ευρώ». Είναι σαφές ότι ο πρωθυπουργός δεν πρέπει να διαρρήξει τη σχέση εμπιστοσύνης που έχει χτίσει με τους μη προνομιούχους, διαψεύδοντας τις προσδοκίες τους. Και γι' αυτό χρειάζονται τρεις κινήσεις. Ας ξεκινήσουμε από τα εύκολα. Την αναδιοργάνωση του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησής του. Όλοι όσοι αντιστρατεύτηκαν την επιλογή του πρωθυπουργού για το δημοψήφισμα, όλοι όσοι δεν έβαλαν πλάτη για τον θρίαμβο του 61,3%, δεν έχουν θέση ούτε στην κυβέρνηση ούτε στη διαπραγματευτική ομάδα ούτε στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η δεύτερη κίνηση αφορά την κυβερνητική πολιτική. Η κυβέρνηση πρέπει να υλοποιεί με πιο γρήγορους ρυθμούς το πρόγραμμά της, ξεκινώντας από μέτρα και νόμους που να συμβολίζουν ξεκάθαρα τον αριστερό προσανατολισμό της και την ταξική μεροληψία της. Η τρίτη και πιο δύσκολη κίνηση αφορά, βέβαια, τη σχέση με τους δανειστές και τη διαπραγμάτευση. Με τον θρίαμβό του, ο πρωθυπουργός «έσυρε» τους ηττημένους πολιτικούς αρχηγούς στο προεδρικό μέγαρο και εξασφάλισε τη στήριξή τους για τη διαπραγμάτευση. Με αυτόν τον τρόπο, τράβηξε κάτω από τα πόδια των δανειστών το χαλί ότι το «όχι» σήμαινε δήθεν την πρόθεση εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη, καθώς και το άλλο επιχείρημα ότι για την αποτυχία στις διαπραγματεύσεις ευθύνεται ο δογματισμός της αριστερής ελληνικής κυβέρνησης. Χρειάζεται, όμως, προσοχή, ώστε να μην παγιδευτεί ο πρωθυπουργός και η σωστή τακτική του γυρίσει μπούμερανγκ ως επιβεβλημένη στρατηγική. Δεν πρέπει να λησμονεί ότι η στήριξη των πολιτικών αρχηγών είναι βραχυπρόθεσμη κι ότι η δική τους τακτική στοχεύει στο να βάλει την υπογραφή του ο Αλέξης Τσίπρας σε ένα νέο μνημόνιο. Το περήφανο «όχι», όμως, του ελληνικού λαού δεν αποτελεί εντολή ούτε για ταξική συνεργασία ούτε για συνέχιση της λιτότητας ούτε για ένα νέο μνημόνιο. Αν ο πρωθυπουργός βρεθεί απέναντι στη δογματική νεοφιλελεύθερη διαπραγματευτική αδιαλλαξία των δανειστών, ο ελληνικός λαός του έχει λύσει τα χέρια για να προβεί στην απαραίτητη απάντηση. Δεν έχει να φοβηθεί τίποτα, έχει το 61,3% των Ελλήνων μαζί του.